

Miró, inèdit

108 obres inèdites del pintor, procedents de la Fundació Pilar i Joan Miró, de Palma de Mallorca, s'exposen per primera vegada a Barcelona.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis (ICEM) presenta al Palau Robert de Barcelona l'obra que Joan Miró guardava als seus tallers mallorquins, on treballava des del 1956. Aquesta interessant col·lecció formada per olis, dibuixos, *graffitis* i obra gràfica, va ser exposada per primera vegada el 1987 a la Ciutat de Mallorca. L'estiu de l'any passat fou una de les exposicions més visitades de Roma i Verona, i pròximament viatjarà a Portugal i al Japó, abans de quedar definitivament instal·lada en el nou edifici de la Fundació Pilar i Joan Miró de Mallorca, que s'espera

que estigui enllestit l'any vinent.

En la seva presentació barcelonina, que durarà fins al 30 de desembre, es complementa amb cinc escultures cedides per la Fundació Miró de Barcelona, un àudio-visual sobre els tallers de l'artista a Mallorca i un cicle de lectures que sobre l'obra de Miró farà un grup d'onze artistes catalans. Amat, Brosa, Ràfols-Casamada, Guinovart i Hernández-Pijuan són alguns dels que davant dels quadros originals, en la mateixa exposició, explicaran al públic interessat els secrets de la pintura mironiana.

Aparentment, sembla una

redundància fer una exposició sobre Miró a Barcelona, la seva ciutat natal, que ja gaudeix d'una gran presència de la seva obra als espais i edificis públics, a més de la constant referència que exerceix la Fundació Joan Miró, tan vinculada a l'activitat cultural de la ciutat. Però la col·lecció que presenta l'ICEM té una especial significació ja que forma part de l'obra que el pintor guardava inèdita, i majoritàriament sense firmar.

«Un pinta naturalment, igual que respira. Seria un contrasentit voler firmar la pròpia respiració», havia dit l'artista. De fet s'havia sen-

tit sempre atret per l'art popular i els *graffitis*, anònims per excel·lència. El caràcter inacabat dels seus quadros no respon tant a un particular mètode de treball com al seu esperit obert i universal, en constant connexió amb els elements naturals i el paisatge que l'envoltaven, i que feia de les troballes i intuïcions sorgides d'aquest diàleg, el motor del seu procés —lent i constant— de creació.

«L'important no és acabar, sinó permetre que s'hi entrevegi el que farà possible que altres comencin o produeixin en una data més o menys llunyana».

Salvador Rodés

Palau Robert, seu de l'exposició de Miró a Barcelona.